

JESS WALTER

Als het graf
zwijgt

THRILLER

Jess Walter

Als het graf
zwijgt

DEEL I

APRIL

We begraven onze doden

1

Caroline Mabry werd gefascineerd door vallend water. Voor haar was de rivier een complex van stromingen die haar naar de oever trokken wanneer ze verdrietig of neerslachtig was, wanneer ze niet wilde nadenken. Ze ging meestal naar de waterval, een indrukwekkende reeks kolkende stroomversnellingen in het centrum van haar woonplaats. De rivier van Spokane, die stroomopwaarts rustig was, op sommige plekken zelfs loom en op andere plekken dwarrelend, begon hier te rollen, te schuimen en te kolken, om uiteindelijk te vallen.

Soms werd Caroline verrast door de aantrekkingskracht van de rivier. Ze was bijvoorbeeld boodschappen aan het doen, aan het joggen of fietsen en bevond zich dan plotseling hier, op de voetbrug tussen de bovenste waterval en de Monroe Street Dam. Ze dacht vaak na over deze plek, over wat het betekende voor een stad om in het centrum een razende waterval te hebben. Overdonderd door de afmetingen, kon ze wegdrijven in dromerijen over de reikwijdte van het water en geloven dat een rivier een belangrijker doel dient dan transport of energie. Een rivier reinigt de stad, voert alle afval, alle smurrie en alle zelfmoordenaars af. Een rivier reinigt de lange, grijze wond van de beschaving. Door de jaren heen was ze haar chronische aandoeningen, haar eenzaamheid, de periodieke zorgen en haar isolatie aan de rivier gaan prijsgeven. Als ze niet door de waterval werd genezen, werden haar grillige angsten in elk geval verstrooid, gesmoord in het witte water, overschaduwed door de rotsblokken die als gebroken botten uit de huid van de rivier omhoogstaken.

Caroline bleef op de voetbrug over de waterval staan, keek op haar horloge en liep met de kinderwagen voor zich uit verder het park in. Via een dijk vol mensen op dekens, met frisbees en boemerangs, bereikte ze een stille zijrivier, een aftakking van het rotsachtige kanaal door het park, een plek met eenden en parkbankjes voor geliefden en stille overpeinzingen. De Spokane was hier glad en grijs, en bewoog zich als gesmolten metaal tussen de oevers voort. Caroline vroeg zich af waarom ze zich meer op haar gemak voelde bij het wilde geraas van de waterval dan bij deze prettige slingering, deze stilte. Ze knipperde haar twijfels weg en concentreerde zich weer. Terwijl ze haar kinderwagen over het pad rolde, zocht ze een geschikt plekje. Nu was het afwachten.

Met haar zesendertig jaar zag Caroline Mabry er tien jaar jonger uit, maar ze voelde zich tien jaar ouder. Ze had ronde, groene ogen en kort bruin haar, dat haar lange, atletische gestalte vrouwelijker maakte. Ze stond naast de kinderwagen bij de brede voetbrug en leunde tegen een pijler om de veters van haar nieuwe hardloopschoenen te strikken. Toen ze opkeek, maakte ze over de brug oogcontact met een zwerver die de hele dag al in het park was, en ook nieuwe hardloopschoenen droeg. Daarna, alsof ze een checklist afwerkte, deed Caroline haar rekoefeningen. Ze boog een paar keer voorover in haar nylon joggingpak, zette zich aan de pijler af, controleerde haar baby, deed haar zonnebril op en keek om zich heen.

Het park kwam haar die dag merkwaardig bekend voor. Het had iets van een plattegrond op een wand, met vlaggetjes die de belangrijkste spelers aangeven. Maar het was ook doortrokken van een vluchtig déjà vu, een gevoel dat Caroline altijd had beschouwd als de waanzin overal iets achter te zoeken. Terwijl ze rondkeek maakte ze zichzelf wijs dat niets ervan echt was – de frisbees niet, de honden niet, zelfs de rivier en zeker zichzelf niet, een jonge moeder die op een zonnige dag in het park aan het wandelen was.

Aan de andere kant van de brug keek een zakenman even op van zijn twee dagen oude *Wall Street Journal*, maakte oogcontact en glimlachte. Haar gedachten gingen tekeer alsof iedereen wist wat ze

dacht en zich afvroeg hoe zij wist dat de zakenman daar al de hele dag was en hetzelfde merk hardloopschoenen van negentig dollar droeg als de zwerver, hetzelfde merk als zichzelf.

De drie – Caroline en haar baby, de zwerver met zijn rugzak, de zakenman met zijn krant – stonden in een driehoek bij de brede voetbrug; Caroline aan de ene kant, de andere twee aan de overkant. In het midden van de driehoek, net over de brug aan de kant van de zakenman en de zwerver, stond een gespierde, zwarte jongen met een slobberende werkbroek, een wit t-shirt, sportschoenen zonder veters en een petje van de New York Giants. Zijn naam was Kevin Hatch, maar hij stond beter bekend als Burn, iets wat Caroline ook wist. Als iemand haar gedachten had kunnen lezen, zou deze persoon verbaasd staan van de dingen die zij wist, de blinde alwetendheid die ze die dag in het park had, als een god die alles weet, behalve wat er op het punt staat te gebeuren.

Een stem kraakte in Carolines oor: 'Iedereen in positie. Bij de volgende deal.'

Caroline ging met een paperback tegen de brugpijler zitten en sloeg ongeveer elke minuut een bladzijde om. Na vijf bladzijden stond ze op en keek naar haar baby, waarna ze weer ging zitten en meer bladzijden omsloeg. Nog geen tien minuten later liep een man op Burn af. De man was in de veertig, had schouderlang haar en droeg een kaki broek en een zwart t-shirt. Hij had een zonnebril op en Caroline constateerde dat ze niets over hem wist. Ze zag hoe Burn de man groette, eerst wantrouwend, daarna hartelijk, alsof de man de naam van een wederzijdse bekende had genoemd om Burns vertrouwen te winnen. De man sprak en Burn luisterde, hij knikte een paar keer.

In haar buurt zwollen gesprekken aan, die allemaal door elkaar liepen: de liefdesbetuigingen van een jong stelletje, klaagzangen van tieners, een fluisterende samenzwering tussen mannen in kostuum. Aan de andere kant van de brug stond de zwerver langzaam op en begon te naderen, terwijl de zon achter een dun wolkje tevoorschijn kwam en het park en de rivier fel bescheen, alsof een gordijn werd opengetrokken.

Nu moest Burn zijn hand nog uitsteken naar de man in de kaki broek, een beweging die hij tientallen keren per dag maakte – drugs overhandigend bij de ene handdruk, geld ontvangend bij de volgende. Maar het gebeurde niet. Ze praatten alleen maar, waarbij de man in de kaki broek voornamelijk het woord voerde en Burn af en toe wat zei. Het wachten was op de deal. Ten slotte stopte Burn zijn hand in zijn zak. Tien meter verderop vouwde de zakenman zijn oude krant op, stond op en stak zijn hand in zijn jasje.

Caroline stond ook op, klaar, maar werd tegengehouden door het rinkelen van een mobieltje, een bekend maar gedempt geluid. Had ze haar telefoon aan laten staan? Hij lag in de kinderwagen. Ze wachtte, keek om zich heen en boog voorover om de telefoon uit te zetten. Ze duwde haar hand onder de ingepakte baby en kreeg de telefoon te pakken, maar per ongeluk ook de deken waarop de baby lag. In haar haast trok ze de ingestopte deken aan een kant los, wat werkte als een katapult. Of een terugverende trampoliner.

Het was een beeld dat ze later moest reconstrueren, omdat Caroline op dat moment volledig de draad kwijtraakte. Alle indrukken kwamen in botsing nu ze geen tijd had om elke gebeurtenis afzonderlijk te verwerken.

Mensen begonnen te gillen. De baby werd de lucht in geslingerd. Een man strekte zijn arm uit, maar was te laat. De baby vloog over de reling. Mensen renden naar de brug om te kijken of te helpen, misschien alleen om later te kunnen zeggen dat ze het hadden geprobeerd. De baby viel in het water, waarbij nauwelijks water opsatte, en dreef dik ingepakt op zijn rug in de langzame grijze massa die zich door het park bewoog. Net als Mozes.

Opgeschrikt door het gegil keken de drugsdealer Burn en zijn potentiële klant in de kaki broek om zich heen, net op tijd om twee undercoveragenten, gekleed als een zwerver en een zakenman, met getrokken pistool op hen af te zien komen door de menigte die naar de brug snelde om de baby te helpen, of hem te zien verdrinken.

Caroline zag dit alles van de andere oever. Ze stond als aan de grond genageld naast haar kinderwagen en voordat ze een volzin

kon uiten – ‘Nee, het is maar...’ – sprong een man in spijkerbroek en sweatshirt van de brug het water in.

‘... een pop!’ riep Caroline en als klap op de vuurpijl ging haar mobieltje weer over.

‘Verdachten zijn op de vlucht!’ gilde iemand over de radio.

Caroline keerde de pop de rug toe. Beide mannen kwamen haar kant op, de twee agenten hadden vijf meter achterstand en werden belemmerd door een groep toeschouwers. Ze reikte achter zich naar haar pistool, maar er was te veel opschudding over de pop die de rivier afdreef – mensen trokken aan Carolines arm, wezen naar het water of probeerden haar te troosten. Burn en de andere man renden haar voorbij, zij kon alleen maar een greep doen naar hun t-shirts. Het lukte haar de oudere man in de kaki broek te pakken, maar hij sloeg wild om zich heen en raakte haar in haar nek. Ze viel.

Brigadier Lane, vandaag gekleed als zakenman, was er direct en knielde naast haar om te zien of ze in orde was.

‘Ik ben oké.’ Caroline wreef over haar nek en knikte in de richting die de verdachten waren opgerend. Tot haar grote opluchting rende brigadier Lane achter hen aan. Daarna kwam er weer gerinkel uit de telefoon die ze nog steeds vasthield. Ze staarde naar het apparaat. Verstomd stond ze op, klopte zich af, drukte op het knopje en hield de telefoon tegen haar oor.

‘Hallo.’

‘Hi, schat.’

Joel.

‘Hoe is de operatie gegaan?’

Ze drukte de telefoon uit.

Er kwamen twee andere drugsrechercheurs uit de bestelauto aangerend, maar ze waren te laat en kwamen van de verkeerde kant. Caroline kon niet langer aanzien hoe alles uit de hand liep en draaide zich weer om naar het water. De held had de pop, die Caroline aan haar nichtje had willen geven, ingehaald, en kon niets anders doen dan hem bij een plastic arm meevoeren naar de oever. De mensen aan de waterkant applaudisseerden toch en hij haalde zijn schouders op, zich licht generend.

Terwijl Caroline daar op de oever stond, dacht ze te weten hoe de man zich moest voelen, die net uit het donkere water was gekropen. Was hij nog steeds een held, ook al had hij geen echte baby gered? Voor haarzelf scheen de vraag zich nog toe te spitsen: als alle attributen niet echt waren – de baby, de kinderwagen, het joggingpak – hoe zat het dan met haar gevoelens? De ongebondenheid en het verlangen naar meer? Waren die dingen wel echt?

2

Het Riverfront Park, een gebied van ongeveer 4 hectare rond de Spokane Falls, bestreek beide rivieroeveren en had een heuvelachtig eiland in het midden van het rotsachtige kanaal. Het park, ooit een spoorwegemplacement, was tijdens de wereldexpo in 1974 getransformeerd tot een prachtig kunstwerkje in een centrum dat voortdurend faalde in zijn pogingen tot hernieuwing, als een alcoholist die constant terugvalt in zijn verslaving. Het was een veilig, druk park met wandelroutes en voetbruggen, prieeltjes en speelparkjes, een gondel, een klokkentoren en een antieke draaimolen. Er was zo weinig criminaliteit in het park en het was zo'n openbare plek dat toen een drugsdealer zijn standplaats koos bij een van de voetbruggen, de narcoticarechercheurs van de Speciale Onderzoekseenheid dachten dat één dag observatie wel genoeg zou zijn om hem te arresteren.

Maar toen de operatie mislukte, werd het park een risicogebied. Het was er heuvelachtig en overal stonden bomen en struiken, zodat het mogelijk was het park vanuit ten minste twaalf plekken te betreden of te verlaten. De zoektocht naar de drugsdealer en zijn klant viel daarom tegen en werd misschien wat halfslachtig uitgevoerd. Na een uur blies de brigadier van de Speciale Onderzoekseenheid, Daryl Lane, de zoektocht af. Hij bleef nog een uur in het park rondhangen, in het maatpak dat hij voor de operatie had aangetrokken. Caroline durfde hem niet aan te kijken. De geüniformeerde agenten verlieten het park, daarna vertrokken de ondersteunende rechercheurs van de andere eenheden, en ten slotte waren alleen brigadier Lane in zijn zweterige pak en de dakloze Gerraghty nog over. En

Caroline. Ze zat op het trapje naar de draaimolen te kijken naar een paar oude mensen die de eendjes voerden, totdat Lane en Gerraghty aan kwamen schuifelen, op weg naar hun auto's.

'Het was niet jouw schuld,' zei brigadier Lane op een manier die impliceerde dat dat wel zo was. Hij staaarde naar een punt links van haar en ontwaakte toen uit zijn droomwereld. 'Wij gaan terug,' zei hij. 'Ik heb besloten de honden niet in te zetten.' Hij en Gerraghty deden een stap achteruit, alsof ze een besmettelijke ziekte had. Lane aarzelde nog. 'Hé,' zei hij, 'het was niet erg. Een dag plannen. Een paar uurtjes werk. Dat is niets.'

Caroline zei geen woord. Na een tijdje draaide de brigadier zich om en liep weg, bijna direct gevolgd door Gerraghty, die in zijn vete broek en shirt achter hem aan sukkelde. Gerraghty hield ervan undercover te gaan als dakloze. Zijn persoonlijkheid veranderde direct wanneer hij de vieze spijkerbroek en het zwarte T-shirt aantrok, zijn haar los liet hangen en de zware rugzak over zijn schouders trok. Ze veronderstelde dat dat het grootste verschil was tussen haar en de andere rechercheurs bij de Speciale Onderzoekseenheid. Ze vonden het heerlijk zich te verkleden, undercover te gaan, mensen te bedotten. Ze hielden van de verandering die dat in henzelf teweegbracht.

Ze had gedacht dat zij er ook van zou gaan houden, want na twee jaar inbraken klonk alles interessanter dan het opsporen van gestolen autoradio's. Maar zij zat gewoon anders in elkaar dan Gerraghty. Drugsrechercheurs waren even geniepig en onbetrouwbaar als de wanhopige junkies die ze achtervolgden; dat was ook de reden dat sommigen zelf aan de drugs raakten. Caroline kon omgaan met wanhoop, maar ze hield niet van dat geniepige, dat doen alsof. Om preciezer te zijn, ze hield niet van de waarheid die achter al die huichelarij schuil kon gaan. De baby, bijvoorbeeld. Ze had de pop gekocht voor haar nichtje in San Francisco en de kinderwagen bij Gevonden Voorwerpen zien staan. Caroline wist dat het een slechte dekmantel was, dat het een emotionele lading had die haar kon afleiden van haar taak. Ze had gedacht dat het slechts een innerlijke pijn zou worden, en geen publiekelijke slapstick.

Onder haar, op de trap, stond de kinderwagen met de wielen naar haar toe gekeerd, als een kind dat op een uitbrander zat te wachten. Caroline duwde de wagen weg met haar voet, zodat hij ondersteboven van de trap viel, voor de tweede keer die dag de pop uitbrakend, die deze keer net niet in de rivier viel.

‘Moet ik je arresteren voor straatvervuiling of kindermishandeling?’

Bij het horen van zijn stem draaide Caroline zich langzaam om. Ze kneep haar ogen samen tegen de zon, die het silhouet van Dupree tegen de lucht aftekende, en verwonderde zich over zijn feilloze gevoel voor slechte timing. ‘Hallo, brigadier Dupree.’

Hij stapte uit de zon en ging naast haar op de trap zitten, niet bij machte zijn glimlach te bedwingen. Het was een schop tegen het zere been, die glimlach. Hij was zo dun en iel, zijn gezicht was zo hoekig, zo verticaal, dat wanneer hij glimlachte al deze bezorgde, omlaag gerichte lijnen vervaagden en zijn zeeblauwe ogen eruit sprongen; ze merkte dat ze aan dingen dacht waarvan ze niet geloofde dat ze ze echt wilde.

‘Ga je gang,’ zei ze. ‘Ik weet dat het op het puntje van je tong ligt. Of heb je het niet gehoord?’

‘Ik heb het gehoord. Het staat waarschijnlijk nu al in het politiekantje. Pollard deed het bijna in zijn broek toen hij het hoorde.’

‘O, mooi. Dat maakt alles de moeite waard,’ zei Caroline, ‘als die luie donders bij Zwarte Misdrijven er maar om kunnen lachen.’

Hij leunde naar voren en keek haar aan over de rand van zijn kleine vierkante bril. ‘Je weet,’ zei hij, ‘dat alleen gekken zichzelf de schuld geven voor dit soort dingen. Mensen die tegen zichzelf praten. Mensen met een jesuscomplex.’

‘Ik geef mezelf niet de schuld. Ik voel me gewoon stom.’

‘Ja? Dat is prima. Het was stom.’ Hij leunde weer achterover en staaarde naar de stille rivier voor hen. ‘Vergeet het gewoon.’ Ze wierp een vluchtige blik op zijn profiel, wetend dat hij zich ervan bewust was dat zij hem opnam. Hij was haar eerste patrouilledienstleider geweest, in David Sector, in de binnenstad. Zes jaar geleden was hij als eerste op komen dagen toen zij de enige keer van haar leven haar

wapen had gebruikt, toen ze had gereageerd op een echtelijke ruzie en een man had doodgeschoten, een man die had geprobeerd zijn vrouw in stukjes te snijden. Er werd een sporenonderzoek gedaan en Caroline werd vrijgesproken van alle schuld, maar ze had het zich erg aangetrokken en zou zelfs ontslag hebben genomen als Alan Dupree er niet was geweest. Het effect dat hij op haar had, maakte haar kwaad en onrustig, omdat de aantrekkingskracht zo irrationeel was. Hij was lang, gespierd en kalend, je reinste boerenhulp uit een oude cowboyfilm. Hij was luchthartig op een manier die andere agenten irriteerde en door burgers werd verafschuwd. Hij maakte constant flauwe grapjes om zijn bangheid te verdoezelen. Hij wist niet wanneer hij gewoon zijn mond moest houden. En er waren nog meer dan genoeg andere redenen waarom ze zich niet tot hem aangetrokken moest voelen. Hij had de kleinste voetjes ter wereld. Ze had mannen met kleine voeten nooit vertrouwd. En hij was getrouwd. Dat ook nog.

‘Wat ik nog niet weet,’ zei hij, ‘is wie jou belde.’

‘Joel.’

Hij was even stil en ze kon voelen dat hij een grap zat te bedenken. Ze wachtte. Misschien iets over zijn voorliefde voor krachtsport. Dupree noemde Joel soms ‘Chippendale’ of gewoon ‘Bonk’. Maar waarschijnlijk was het een grap over zijn leeftijd. Joel was vierentwintig, twaalf jaar jonger dan Caroline.

‘Had hij de schoolbus gemist?’

Caroline glimlachte. ‘Die was grappig. Niet jouw stijl.’

Hij stond op, raapte de pop op en legde hem terug in de kinderwagen, die hij voor haar rechtop zette. ‘Volgende week,’ zei hij, ‘wordt die kleine drugsdealer van jou ergens in het park lijmsnuivend door een patrouille gevonden. Dat soort types komt altijd bovendien.’

‘Dat zal wel.’

‘Het is zo.’ Dupree keek naar de draaimolen en op dat ogenblik beseft Caroline pas dat er iemand op hem stond te wachten. Ze keek om en zag een jongen met Dockers, een stropdas en een tien jaar oud sportjasje; het uniform van krantenverslaggevers, universitaire professoren en nieuwe moordrechercheurs.

‘Is dat Spivey?’ vroeg Caroline bars, terwijl ze zich dwong te glimlachen en terug te zwaaien. ‘Zeg me dat het niet Spivey is.’

‘Hij is een tijdje mijn partner. Ik leid hem op.’

‘Chris Spivey zit bij Moordzaken?’

Dupree haalde zijn schouders op. ‘Ze sturen ook apen de ruimte in.’

‘Volgens mij doen ze dat niet meer.’ Caroline had zes maanden eerder overplaatsing naar Zwarte Misdrijven aangevraagd en toen te horen gekregen dat er over een jaar pas weer een vacature zou zijn. Maar blijkbaar was die voor Spivey weggelegd.

‘Ik leid ze alleen maar op,’ zei Dupree. ‘Ik kies ze niet uit.’

Ze draaide zich weer om naar de rivier.

‘Hé...’ Hij stak zijn hand uit en kneepte in haar onderarm, net boven de pols. ‘Hoe gaat het eigenlijk met je moeder?’

‘Prima.’

‘Mooi.’ Hij liet haar arm los, knikte en liep naar Spivey toe.

Caroline keek hem na en riep: ‘Doe Debbie de groeten.’

Dupree bleef staan en draaide zich om. ‘Zal ik doen. Doe Joel de groeten.’ De rest mompelde hij net luid genoeg dat zij het kon horen: ‘Wanneer hij klaar is met zijn krantenwijk.’

Toen hij weg was, pakte Caroline de pop op en draaide hem in haar handen rond. Vijftig procent van alle baby’s zijn jongetjes, maar de meeste poppen zijn meisjes. Ornamenten en speelgoed. Caroline liet de pop weer in de kinderwagen vallen en begon hem door het park te duwen. Ze keek op haar horloge. Bijna vijf uur. Ze gaf de kinderwagen een zet en liep toen door om hem in te halen. Verderop langs de stille zijrivier bleef ze even staan om de mislukte operatie in haar hoofd opnieuw de revue te laten passeren. Waarom had ze de telefoon niet gewoon laten bellen? Ze volgde het pad dat van de waterval wegliep en was bijna het park uit toen ze bleef staan en zich omdraaide om naar een bosje grote struiken te kijken. Een vrouw in een strak jurkje en op tennisschoenen, een secretaresse op weg naar huis, kwam op de kinderwagen af.

‘Mag ik even kijken?’ vroeg de vrouw.

Caroline had alleen aandacht voor de struiken. ‘Nee,’ zei ze botweg.

‘Waarom niet? Slaapt ze?’

‘Nee,’ zei Caroline. ‘Het is plastic.’

Ze liet de vrouw en de kinderwagen in de steek en liep naar de struiken, terwijl ze dacht aan de kaki broek van de tweede verdachte. Met haar arm schoof ze de takken aan de kant en daarna ontplofte de wereld om haar heen. Burn en de man in kaki sprongen als opgejaagde vogels uit de struiken. Ze sloeg achterover van de kracht of het verrassingselement, en tegen de tijd dat ze haar evenwicht weer had gevonden, waren de twee verdachten al tien meter verderop. Ze renden razendsnel en de man in kaki hield Burn stevig bij de arm vast.

Caroline achtervolgde hen, terwijl ze haar mobieltje uit het heupzakje griste en probeerde al rennend door het park de nummers in te toetsen. De twee mannen renden de draaimolen voorbij en volgden de rivier, waarbij hun voorsprong steeds groter werd. Caroline liet haar telefoon vallen, maar stopte niet om hem op te rapen. Ze bleef achter hen aan rennen, over de brede voetbrug over de stille zijtak van de rivier, over een parkeerterrein, door een lege speeltuin van een kinderdagverblijf en langs de dijk in de buurt van de donderende waterval. Caroline kende dit deel van het park. Ze sneed een stuk af door tussen een paar bomen door te rennen, en kwam tegelijk met de mannen de heuvel afstormen, slechts een paar stappen van hen verwijderd. Ze liet zich op een knie vallen en haalde snel en moeiteloos haar 9 mm tevoorschijn.

‘Halt! Politie!’

De mannen bleven midden op de smalle, aan kabels opgehangen voetbrug staan, met de waterval aan hun rechterkant – waar water over en rond de rotsblokken viel – en de dam links. Ze draaiden zich langzaam om. De mist van de waterval kroop tegen hun benen omhoog terwijl ze voor haar stonden, hijgend van het hardlopen. Caroline keek van de een naar de ander en liep langzaam op hen af. Haar blik was gericht op het sluwe gezicht en de dode ogen van de oudere man. Zonder zijn hoofd te bewegen draaide hij zijn ogen naar Burn.

‘Ga liggen! Op je buik!’ Haar stem kwam blikkiger over door het bulderen van de waterval en, tweehonderd meter stroomafwaarts,

het diepe gerommel van de dam en de krachtcentrale die het einde van de bovenste waterval markeerden.

Burn stak langzaam zijn handen omhoog. De oudere man gaf geen krimp. Hij reageerde zelfs niet op haar pistool, maar stond daar gewoon met zijn armen langs zijn zij. Zijn kaak stak naar voren en zijn priemende zwarte ogen waren op haar gericht.

Caroline bleef staan. Iets in de starende blik van de man kwam haar voor als een wanhopige vraag die ze eerder had gehoord: Is dit het punt waarop we ons bevinden, jij en ik? Ze had het gevoel dat iets haar ontging; dat de situatie niet beperkt zou blijven tot deze drie personen op deze smalle brug. De lucht was zwaar van de mist en Caroline verbaasde zich dat ze zo dicht bij de waterval haar eigen stotende ademhaling kon horen.

‘Ga... liggen!’ riep ze nogmaals, met het pistool naar de grond wijzend. Burn knikte en boog zich voorover.

Toen legde de oudere man zonder van uitdrukking te veranderen, twee handen op Burns schouders. Caroline realiseerde zich wat zijn bedoeling was net voordat hij Burn een duw gaf, snel en schijnbaar gedachteloos. Haar geschreeuw werd overstemd door het loeiende water en de jongeman viel, woest met zijn armen zwaaiend, over de reling van de brug in de rivier.

Caroline rende naar de reling. Het water onder de waterval was diep; een massa kolkend, wit, onstuimig schuim. Ze hield haar adem in zolang Burn onder water was, en toen hij eindelijk opdook slaakte ze een diepe zucht. Burn werd direct door de stroming meegetrokken naar de Monroe Street Dam. De man in kaki nam een afwachtende houding aan. Hij keek naar haar, zwijgend en ijzig. Toen ze hem vol afgrijzen aanstaarde, keek hij naar de rivier, alsof hij wilde dat haar ogen de zijne volgden. Hij leek nieuwsgierig te zijn wat ze zou doen met het gruwelijke dilemma dat hij haar zojuist had voorgelegd: de verdachte op de brug arresteren of proberen die in het water te redden.

Als agent beleef je momenten die volkomen paradoxaal zijn, een omgekeerde wereld, zei Dupree altijd. Het was een van zijn vele ‘theorieën’ dat in deze baan momenten voorkwamen die belachelijk

waren, zodat elke reactie erop verkeerd was; elke reactie op een irrationele gebeurtenis moet wel irrationeel zijn. Lachen bij begrafenissen. Huilen bij bruiloften. Als je lang bij de politie zit, zul je lachen en huilen door elkaar halen.

Caroline keerde de man in kaki de rug toe en ging Burn achterna. Ze sprong van de brug op de rotsachtige rivieroever, maar die was te steil om erlangs af te dalen. Toen ze Burn zag vechten tegen de golven, probeerde ze in te schatten waar hij terecht zou komen en wat de afstand was tot de betonnen overlaat. Hij zou het kunnen redden als hij niet in paniek raakte. De truc was, zich in het snelstromende water op te trekken aan een van de rotsen aan de waterkant. Dat, en verder nergens aan denken. Caroline stelde zich voor hoe het er vanuit het gezichtspunt van de jongen uitzag: honderd meter van de plek waar hij spartelde, bruiste het water tegen de betonnen rand van de dam en vielen schuimkoppen in het niets. Ze keek even over haar schouder, maar de man in kaki was verdwenen.

Ze klom de dijk op en zigzagde door het verkeer bij de oude krachtcentrale in het centrum. Onderweg bladerde ze in gedachten het dossier van Burn door dat ze die ochtend hadden bekeken bij de briefing voor de eenvoudige, eendaagse undercoveroperatie, die deel uitmaakte van een grotere operatie. Kort schaduwen, kijken hoe de jongen een paar deals sluit en hem tijdens een deal oppakken. Naam van de verdachte: Kevin C. Hatch. Bijnaam: Burn. Negentien jaar oud. Een dealer en pooier met een lang strafblad: inbraak, aanranding, drugs. Negentien.

Toen ze de rivier weer kon zien, was Burn verdwenen. Ze liet haar ogen over het water en de dam dwalen en zag hem eindelijk niet ver stroomopwaarts, op dezelfde oever als zij. Hij probeerde zich vast te houden aan de rotsen. Caroline rende naar beneden, over de betonnen treden die in de steile rotswand waren uitgehakt.

Buiten adem bereikte ze het terrein van de krachtcentrale naast de dam. Vijftig meter stroomopwaarts klampte Burn zich vast aan de rotsen. Hij probeerde wanhopig houvast te vinden. De stroming trok hem een paar keer bij de oever vandaan voordat hij zich aan de grillige kant op kon trekken; zijn benen hingen nog in het water.

‘Wacht daar!’ riep Caroline, maar dat werd overstemd door het lawaai van de turbines en het water dat eindeloos tegen de betonnen overlaat bonkte. Ze kwam naar hem toe, terwijl Burn probeerde tegen de rotswand op te klimmen. Hij had zich al helemaal uit de koude rivier getrokken.

‘Ik haal een touw!’ Caroline zwaaide met haar armen en rende op hem af, maar de jongen negeerde haar en bleef doorploeteren op de rotswand, die glad was geworden door de mist van de waterval. ‘Alsjeblieft! Wacht daar!’

Een meter boven water gleeed zijn linkervoet weg. Hij schopte wanhopig, alsof hij een motorfiets probeerde aan te trappen. Eventjes leek het alsof hij het zou redden, maar daarna graaiden zijn handen in het niets en viel hij. Caroline keek hulpeloos toe terwijl hij van de rotswand gleeed en onder het wateroppervlak verdween. Toen hij weer opdook, sleurde het water hem stroomafwaarts, weg van de rotsige oever.

Caroline zocht op het terrein van de krachtcentrale in paniek naar een touw, of desnoods een lange stok, maar vond niets.

Ze sprong over een hekwerk en stapte op het platte dak van het damhuisje. De turbines rommelden onder haar. Twee meter van de betonnen overlaat af stak een metalen loopbrug iets meer dan een meter boven het golvende water uit. Caroline kroop naar het einde van de loopbrug, die als een brandtrap over de rivier uitstak. Knielend stak ze haar armen tussen de stangen door. Maar de loopbrug was te hoog boven het water en dus ging ze met haar benen aan een dwarsstang hangen. Als een kind bij het apenkooien, bungelde ze ondersteboven aan haar knieën boven de rivier.

Duizelig van het snelstromende, bruisende water vocht Caroline tegen de neiging zich op te trekken. Stroomopwaarts, ongeveer tien meter bij haar vandaan, vocht Burn tegen de stroomversnelling. Hij keek even wanhopig haar kant uit en leek haar idiote plan te begrijpen. Met een paar krachtige beenbewegingen kwam hij regelrecht naar haar toe. Caroline concentreerde zich met ingehouden adem op haar onzekere houvast aan de natte loopbrug. Terwijl ze daar als een trapezeartieste hing, strekte ze haar armen uit, zodat haar vingertoppen net boven het woelige water hingen.

Burn, meegevoerd door de stroming, reikte omhoog en voor de tweede keer die dag voelde Caroline de wereld om haar heen tollen, alsof zij de spil was waar alles om draaide.

Zijn hand raakte de hare met een klap. Ze sloot haar hand en werd zo meegesleept dat ze met een van haar benen de loopbrug liet. Toen was hij verdwenen; hij werd over de rand van de dam gezogen en viel richting het beton vijftien meter lager.

Caroline schreeuwde, maar kon zichzelf niet horen door het lawaai van de waterval en de dam. Ze voelde het kloppen in haar hand en vroeg zich af of ze hem wel vast had gehouden. De kracht waarmee hij voorbijkwam, had haar bijna van de loopbrug getrokken. Zelfs toen ze niet meer heen en weer zwaaide, bleef Caroline nog even hangen op de plek waar de rivier een tijdje leek te zweven om dan te buigen voor de zwaartekracht en neerstortte.

3

‘Wet jij wat gruwelijk betekent?’ Dupree kneep zijn ogen samen tegen de zon.

Spivey dacht even na. ‘Erg?’

Dupree draaide met zijn ogen en hield zijn kopje omhoog voor een vrijwilliger die koffie ronddeelde onder de agenten die zochten naar het lichaam van Kevin Hatch. ‘Luister naar het woord. Gruwel. En lijk. Gruwelijk. Een lijk waarvan we gruwen. Oké, en hoe zit het met lieflijk?’

Spivey dacht weer even na. ‘Een lijk dat lief is?’

‘Precies. Een lief lijk en een gruwelijk lijk. Vertel mij nou eens waar het verschil zit.’ Dupree nam een slokje van zijn koffie en trok zijn neus op. ‘Gruwelijk en lieflijk. Zie je wat ik bedoel? Het is een van mijn theorieën. Het zijn allemaal vaste punten op een cirkel.’ Hij goot zijn koffie in de struiken langs de weg.

‘Een voorbeeld. Een kerel wordt vanuit een auto door een gangster in zijn voet geschoten. Dan is hij een slachtoffer, nietwaar? De volgende dag schiet hij de kerel die hem heeft beschoten neer. Nu is hij een dader. De dag daarna komt een vriend van de gangster langs en schiet de kerel dood. Nu is hij weer een slachtoffer. Slachtoffer, dader, slachtoffer. Vaste punten op een wiel. Ik wed dat niemand je dat op school heeft geleerd.’

Ze liepen terug naar het afgelegen stuk oever, waar agenten, brandweerlieden, vrijwilligers en een groep scouts met scanners door de dikke bosschage ploeterden vanwege het lichaam in de rivier. Dupree dacht dat het geen zin had onder de waterval naar een drijver te zoeken. Het lichaam van Kevin Hatch zou uiteindelijk bij een van de

dammen verder stroomafwaarts boven komen drijven of ergens achter een tak of rots blijven hangen. Natuurlijk kon, als dat niet gebeurde, het lichaam theoretisch helemaal naar Columbia drijven en – als het dan een tiental dammen kon passeren – ten slotte terechtkomen in de Grote Oceaan. Dupree vond dat ze de lichamen gewoon moesten laten drijven, om te kijken hoe ver ze konden komen.

Nadat hij Caroline was ontglipt, gleed Kevin Hatch – Burn – over de overlaat. Hij botste tegen de dam, werd onder water getrokken en in de laatste stroomversnelling uitgespuwd. Zijn lichaamsvocht zou zich daar vermengen met de rest van het water en over en tussen rotsen door stromen. Uiteindelijk zou hij terechtkomen in het koele, kalme water stroomafwaarts, voorbij de straten van de binnenstad in een uiterwaard met oude huizen, braakliggende akkers en dicht struikgewas, waar de rivier zijn rustige stroom hervond richting het noorden en oosten.

Omdat Burn was geduwd, werd zijn dood gezien als een moord. De zaak werd toegewezen aan Dupree en Spivey, die zich door alle struikgewas en onkruid een weg baanden naar een open plek, waar onlangs zwervers hadden geslapen. Dit was duidelijk te zien aan het kampvuur, de sigarettenpeuken en de nette hoopjes poep aan de rand van het kampeerterrain.

‘Het probleem met drijvers is dat als je ze niet direct vindt, ze echt walgelijk kunnen worden,’ zei Dupree. Hij draaide zich om om te controleren dat Spivey geen aantekeningen maakte. Dat was een van de irritante trekjes van deze jongen. Zelfs wanneer Dupree hem vertelde in welk toilet in Denny’s het zachtste toiletpapier hing, maakte Spivey wat minuscule aantekeningen in zijn notitieboekje, alsof hij geen geheugen had en informatie alleen kon verwerken als hij die opschreef.

‘Het ergste aan een drijver die al een paar dagen in het water ligt, is de stank. Dat en het opzwellen. Die lijken wil je echt niet zien. Vertrouw me maar. Dan verdwijnt alle respect die je nog hebt voor het menselijk lichaam.’

Spivey beantwoordde elk van Duprees kleine wijsheden op dezelfde manier. ‘Mmm-hmm,’ zei hij.

Dupree wreef over zijn dunne haar en keek stroomafwaarts. Daarna draaide hij zich om naar Spivey. ‘Ik ga stroomopwaarts kijken. Controleer jij de Grote Oceaan?’

Spivey knikte en liep naar het westen.

‘Dat was een grapje,’ zei Dupree, maar Spivey liep door. Onbegrijpelijk dat de inspecteur zo hoog opgaf van deze jongen. Toen Spivey uit het zicht was verdwenen, haalde Dupree zijn mobieltje tevoorschijn en koos hij Carolines mobiele nummer. De telefoon ging vier keer over voordat de voicemail aansloeg.

Toen hij het piepje hoorde, begon Dupree snel en nerveus te praten. ‘Hé, ik belde even om te horen of alles goed gaat.’ Hij keek over zijn schouder naar de kalme rivier. ‘Trouwens, die jongen die je’ – hij pauzeerde even – ‘probeerde te redden... Ik heb hem zes maanden geleden gesproken over een aanranding. Het was een rotzak.’ Hij sloeg zijn ogen op naar de hemel om wat hij had gezegd. Ze zou zich daar echt niet beter door gaan voelen. ‘Ik wilde je gewoon even zeggen... je weet wel... ik ben trots op wat je hebt gedaan... Ik bedoel...’ Hij beet op zijn lip. Hij was hier niet goed in, mensen een beter gevoel geven. Vooral haar. Te veel andere gevoelens.

‘Enig idee wat voor soort aas je moet gebruiken om een verdrinkende drugsdealer te vangen? Een zakje tortillachips misschien? Of een Monte Carlo uit ’78?’ Hij kreeg het gevoel dat zijn berichtje te lang werd. ‘Hoe dan ook. Ik wilde even horen of je me iets kon vertellen over de kerel die hem duwde. Het wordt waarschijnlijk mijn zaak, dus bel me later even. Wanneer je de kans krijgt.’

Hij probeerde haar nummer thuis, maar daar werd niet opgenomen, dus zette hij zijn telefoon uit en keek er even naar. Caroline had haar verhaal gedaan bij een van de politieagenten en was daarna naar huis gegaan, volgens de brigadier van dienst. Hij kon zich voorstellen hoe ze zich moest voelen. Hij vond het vreselijk wanneer ze zich dingen zo persoonlijk aantrok. Je moest een manier zien te vinden om afstand te nemen, om een buffer te creëren tussen jezelf en de wereld. Hoe vaak had hij haar dat al niet gezegd?

Dupree liep een paar honderd meter verder, langs nog meer kampeerterreintjes van zwervers en hangplekken van tieners. Hij reali-

seerde zich dat mensen alleen aan deze kant van de rivier kwamen om dronken of stoned te worden of om de liefde te bedrijven met iemand waarmee ze dat niet zouden moeten doen. Het was alsof alles waar Spokane zich voor schaamde werd afgevoerd naar de vallei, de waterval en deze rivierbedding.

Iemand gilde en Dupree draaide zich om.

Het geluid kwam van verder stroomopwaarts, net onder de dam en het laatste deel van de waterval. Eerst dacht hij dat iemand Kevin Hatch' lichaam had gevonden, maar de kreet was echt hartverscheurend. Hij dacht niet dat het lichaam van de jongen er al zo slecht uitzag dat iemand er zo van schrok. Nog niet.

Hij rende langs de oever, haalde zijn pistool tevoorschijn en kwam bij een open plek aan waar een scout stond te wijzen naar iets dat, deels bedekt met takken, aan de waterkant lag. Dupree kon duidelijk zien wat het was; hij zag iets met een doffe, witte glans, geen muntje of bierblikje, maar iets plats, dat het licht bijna niet reflecteerde.

Bot.

Dupree liep langs de jonge vrijwilliger, die haar arm niet kon laten zakken, en trok wat takken weg. Het bot was een deel van een onderarm, de onderarm van een ontbindend menselijk lichaam. De geur was sterk, maar nam al af.

Hij voelde zijn maag opspelen en trok meer takken weg. Daarna veegde hij een dun laagje aarde weg. Aan de schouder hing donkere, leerachtige huid, die als krimpfolie om het bot en langzaam verdrogend vlees was getrokken. Lager, bij de borst, zat ook nog wat huid vast. Dupree hield zijn portofoon voor zijn mond, maar kon geen geluid uitbrengen. Hij wist dat hij moest ophouden, het bewijsmateriaal met rust moest laten, maar hij kon niet ophouden en bleef takken wegtrekken, vervuld van een irrationele angst dat hij wist wie dit was.

Zo onthulde hij een klein hoofd dat al aan het invallen was, geelstrekken die bijna waren verdwenen, en plukjes haar. Het was een vrouw met strak over haar tanden getrokken lippen, alsof ze iets zuurs had gegeten; haar oogkassen waren donker. Dupree voelde zijn mond droog worden. Wat mannen vrouwen aandoen. Hij